

а Пиетро играеше. Господжитѣ и дѣцата ни хвърляха пари, но послѣ азъ заболѣхъ, улови ме силна кашлица. Азъ мисля, че скоро ще умра, и ми се иска Пиетро да бжде щастливъ. Ей защо го доведохъ азъ тукъ. Азъ знаа, че тукъ ще му бжде топло и ще има добра храна; той нѣма да мръзне, нѣма да гладува . . .

— Азъ съ удоволствие бихъ направилъ нѣщо за васъ и за вашето мече—каза стопанинътъ на градината—но това е съвсѣмъ обикновена мечка и азъ не мога да я купя.

— Не, ами че азъ ви и не моля да я купите! — извика Тони и ярка червенина се показа на хлътналитѣ му бузи.

— Мене ми не трѣбватъ пари за моята мечка. Азъ просто ви я давамъ; азъ не искамъ, щото и тя да гладува съ мене.

— Азъ ви разбирамъ, — каза Бартолдъ, като потупа усмихнатото мечката по главата. Азъ разбирамъ, какво значи да се раздѣлите съ мечето, което сте отхранили и възпитали.

— Да, каза Тони, и сълзи тихо се затъркалѣха по бузитѣ му. — Пиетро е при мене още отъ съвсѣмъ мѣничъкъ. Ние прѣкарваме заедно по цѣли дни, а нощемъ той спи съ мене. Азъ нѣмамъ ни жена, ни дѣца, ни братя, ни сестри, азъ съмъ съвсѣмъ самъ. . . И Пиетро. . .

Директорътъ го прѣкъсна:

— Е, азъ ще взема вашия Пиетро, само че не за винаги, а за извѣстно врѣме. Азъ ще го държа тукъ тази зима, а на пролѣтъ вие ще си го вземете обратно. Съгласенъ ли сте?

Лицето на Тони пламна. По него се смѣняха и радостъ и мъжа.